

Nadal. És temps d'esperança

Cartell de la campanya de Nadal 2013 de Càritas.

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Nadal i la pobresa

Mentre els «brots verds» de l'economia queden a un nivell macroeconòmic, de nou ens trobem amb unes festes de Nadal molt difícils per a moltes famílies. Aquests dies es fan acaptes d'aliments, de joguines, col·lectes per a Càritas... tot de campanyes de sensibilització perquè toquin el nostre cor.

Un Nadal dur per a totes aquelles persones anònimes que estan passant dificultats econòmiques, però també per a totes aquelles que passaran les festes en solitud, als hospitals o a les residències d'ancians. Més que mai per Nadal ens hem de dirigir a les perifèries existencials de la nostra societat, en l'expressió del nostre sant

pare Francesc. Tant de bo cada parròquia es plantejés què pot fer en el seu entorn per als qui sofreixen per qualsevol motiu.

En aquest context de crisi econòmica i social, Càritas ens convida a reflexionar sobre el model social en què vivim i fa una crida urgent perquè si guem conscients de la realitat i prenguem consciència del moment que ens toca de viure. Les paraules del Pontífex són clares: «L'almoina i el simple acolliment no és suficient. No és suficient donar un entrepà si un no acompanya a caminar amb els propis peus. La caritat que deixa els pobres tal com estan no és suficient.»

Diumenge III d'Advent | Cicle A

Lectura del llibre del profeta Isaïes (35,1-6a,10)

La terra eixuta i el desert estan de festa, d'alegria i l'estepa floreix. La seva florida s'esbadella com l'iris, s'engalana i crida de goig. Li han estat donades la glòria del Líban, les gales del Carmel i de Saron. Són ells els qui veuran la glòria del Senyor, la majestat del nostre Déu. Enrobustiu les mans que es deixen caure, afermeu els genolls que no s'aguanten. Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig.

Tornaran els que el Senyor ha rescatat, entraran a Sió cridant de goig i una alegria eterna coronarà els seus caps. Hi haurà festes i alegria, i fugiran les penes i els gemecs.

Salm responsorial (Salm 145)

Senyor, veniu a salvar-nos.

Lectura de la carta de sant Jaume (5,7-10)

Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el pagès espera els fruits preciosos de la terra, prenent paciència fins que les pluges primerenques i tardanes l'hauran assaonada. Igualment vosaltres tingueu paciència, refermeu els vostres cors, que la vinguda del

Senyor és a prop. Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser judicats; penseu que el jutge ja és a les portes. ¿Voleu, germans, un exemple de paciència en els mals tractes? Preneu el que us donen els profetes que van parlar en nom del Senyor.

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (11,2-11)

En aquell temps, Joan, que era a la presó, va sentir el que feia Crist, i va enviar els seus deixebles per preguntar-li: «Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?» Jesús els va respondre: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la Bona Nova i feliç aquell que no quedarà decebut de mi.» Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar a la gent de Joan: «Què heu sortit a veure al desert? Una canya sacsejada pel vent? Doncs, què hi heu sortit a veure? Un home vestit delicadament? Els qui porten vestits delicats viuen als palaus dels reis. Doncs, què hi heu sortit a veure? Un profeta? Sí, ho puc ben dir, i més que profeta: és aquell de qui diu l'Escriptura: "Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí". Us ho dic amb tota veritat: Entre tots els que les mares han portat al món no n'hi hagut cap de més gran que Joan Baptista; tanmateix, el més petit al Regne del cel és més gran que ell.»

«D'alegria l'estepa floreix» | Mn. Marc Majà i Guiu

En la lectura d'Isaïes d'avui sentim aquestes paraules: «d'alegria l'estepa floreix». Llegim al diccionari que l'estepa és una vasta planura erma. Pel fet de ser «erma» s'entén que es tracta d'un terreny estèril. Ara bé, tot i que allò erm no pot donar fruit, el profeta anuncia que l'estepa, a causa de la seva alegria, acabarà florint. Fixem-nos en un detall: Isaïes no diu primer que l'estepa floreixi i que, conseqüentment, tingui alegria sinó que, a l'inrevés, profetitza primer l'alegria i, com a resultat, ve el florir.

Aquest diumenge travessem l'equador de l'Advent. Els textos litúrgics ens exhorten a l'alegria: «viviu sempre contents», «la llengua del mut cridarà de goig», «hi haurà festes i alegria». Cal admetre, però, que al voltant nostre, lluny o a prop, veiem molts motius pels quals preocupar-nos i entris-

tir-nos. Hi ha tantes realitats ermes al nostre voltant: tensions familiars, vides enfonsades, malaltia, precarietat econòmica, injustícies...! Recordem el detall d'Isaïes: no ens diu que esperem a acumular motius d'alegria com a condició per a donar fruit, sinó que proclama una alegria que és anterior, prèvia, als bons fruits. D'on vindrà una alegria així?

El motiu més gran d'alegria (l'únic, en el fons!) és aquest: «el Senyor és a prop», «aquí teniu el vostre Déu». En efecte, la certesa que Déu s'atansa, que el Senyor ve a nosaltres, per omplir cadascú amb la seva presència, és la nostra font més gran de goig. Un goig que és compatible amb les dificultats. Un goig que ve de Déu i que, per tant, fa esvanir les pors i ens disposa a acollir, amb el cor obert, la seva vinguda.

El cristià, llum d'esperança en el nostre món | Romà Casanova, bisbe de Vic

En el temps d'Advent ressonen de manera especial els profetes. Tota la literatura profètica ens parla de la sobirania de Déu sobre el món i de la seva intervenció enmig de la humanitat. En aquest sentit prenen tot el relleu les paraules del Baptista, el darrer profeta i el precursor del Messies: *S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova* (Mc 1,15).

Que Déu intervingui en la història de la humanitat és una veritat profundament cristiana que ens fa viure en la certesa que Déu no abandona mai la humanitat a la seva sort. La gran intervenció de Déu enmig de la humanitat és l'Encarnació del Fill de Déu i la seva mort i resurrecció. Però també és clar que, des de Jesús i en Jesús, descobrim les intervencions amoroses de Déu enmig de la nostra història. En el cor de cada creient i en les seves obres és com es manifesta enmig del món la intervenció de Déu.

D'ací neix la perspectiva que ens fa mirar la llum que ha de brollar del rostre de cada creient en Crist. La llum de Crist es reflecteix en el rostre de l'Església. És aquesta una gran veritat que ens cal tenir ben present. De tots i cada un dels cristians, dels qui creiem en Jesús, en cada lloc petit o gran, depèn que la llum de Crist arribi als germans. Certament que el Senyor pot en cada moment oferir la seva gràcia amb els mitjans que ell hagi previst en la seva providència amorosa; però del que sí que hem d'es-

tar ben certs és de la veritat d'aquelles paraules de Crist. *Si allò que en tu ha de ser llum és fosc, que en serà, de gran, la fosc!* (Mt 6,23).

La responsabilitat del cristià va més enllà de la mera individualitat. El Senyor ens demanarà comptes del que hem fet respecte als altres, no sols a favor seu, sinó també si les nostres obres i tota la nostra vida entera haurà estat un reflex de la llum de Crist, que hem rebut com a do amb la nostra fe. Deia el beat Manuel Domingo i Sol: «Déu ha encomanat a cadascú la cura del seu proïsme. No sabem si estem destinats a ésser un riu ràpid que faci florir en els seus ribatges jardins plaents, o potser assemblar-nos a la gota de rosada que Déu envia al desert a la planta desconeguda; però, més brillant o més humil, la nostra vocació és certa: no estem destinats a salvar-nos sols.»

Ben a prop del Nadal, cal que s'incrementi en nosaltres el desig de ser llum per a tots aquells que viuen prop de nosaltres. Que se'ns noti en el rostre i en les obres quina és la nostra esperança: l'amor de Déu, que en Crist es manifesta plenament. Que en la nostra caritat, que porta a l'austeritat per poder compartir amb els més necessitats, es manifesti de manera quasi invisible als ulls, perquè ens diu Jesús: *Tu, quan facis almoïna, mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la mà dreta* (Mt 6,3), però sí en la mirada que brolla del cor, que la font de la nostra caritat és l'amor del qui ens transforma contínuament en llum.

Agenda litúrgica de la setmana

15 ■ Diumenge III d'Advent / Cicle A. Sant Urbici (†802).

Lectures: Isaïes 35,1-6a,10 / Salm 145 / Jaume 5,7-10 / Mateu 11,2-11

Litúrgia de les hores: Setmana III

16 ■ Dilluns. Santa Adelaida (†999). Sant Josep Manyanet, prevere (1833-1901).

Lectures: Nombres 24,2-7.15-17a / Salm 24 / Mateu 21,23-27

17 ■ Dimarts. Sant Llätzer. Santa Otília, verge (s. VII).

Lectures: Gènesi 49,2.8-10 / Salm 71 / Mateu 1,1-17

18 ■ Dimecres. La Mare de Déu de l'Esperança.

Lectures: Jeremies 23,5-8 / Salm 71 / Mateu 1,18-24

19 ■ Dijous. Sant Nemesi, màrtir (s. III). Sant Darius, màrtir. Sant Adjutori, abat.

Lectures: Jutges 13,2-7.24-25a / Salm 70 / Lluç 1,5-25

20 ■ Divendres. Sant Domènec de Silos, abat (1000-1073).

Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Lluç 1,26-38

21 ■ Dissabte. Sant Pere Canisi, prevere i doctor (1521-1597). Sant Demetri, màrtir (†306).

Lectures: Càntic dels Càntics 2,8-14 / Salm 32 / Lluç 1,39-45

22 ■ Diumenge IV d'Advent / Cicle A. Sant Flavià, màrtir (†362).

Santa Francesca Xavier Cabrini, verge (1850-1917).

Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Romans 1,1-7 / Mateu 1,18-24

El programa del Papa Francesc: pistes per al futur de l'Església

Continuem amb la síntesi de l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*

Portes obertes, audàcia d'una Església que surt

Signe de l'acolliment de Déu és «tenir temples amb les portes obertes a tot arreu» perquè tots els qui busquen no es trobin «amb la fredor d'unes portes tancades». «Tampoc les portes dels sacraments no haurien de tancar-se per una raó qualsevol», així, l'Eucaristia «no és un premi per als perfectes sinó un generós remei i un aliment per als febles. Aquestes conviccions també tenen conseqüències pastorals que estem cridats a considerar amb prudència i audàcia». El Papa reitera que prefereix una Església «ferida i tacada que surti al carrer, abans que una Església... preocupada per ser el centre i que acabi clausurada en un embull d'obsessió i procediments. Si alguna cosa ha d'inquietar-nos santament... és que tants germans nostres visquin sense l'amistat de Jesús.

Temptacions pastorals: pragmatisme i espiritualitat del benestar

El Papa indica les «temptacions dels agents pastorals»: individualisme, crisi d'identitat, caiguda del fervor. «La major amenaça» és «el gris pragmatisme de la vida quotidiana de l'Església en el qual aparentment tot procedeix amb normalitat, però en realitat la fe es va desgastant». Exhorta a no deixar-se vèncer per un

«pessimisme estèril» i a ser signes d'esperança engegant «la revolució de la tendresa». És necessari fugir de la «espiritualitat del benestar» que rebutja els «compromisos fraterns» i vèncer «la mundanitat espiritual», que consisteix a «buscar, en lloc de la glòria del Senyor, la glòria humana». El Papa parla dels qui «se senten superiors a uns altres» per ser «infrangiblement fidels a cert estil catòlic propi del passat» i, «en lloc d'evangelitzar el que es fa és... classificar als altres», o dels qui tenen una «cura ostentosa de la litúrgia, de la doctrina i del prestigi de l'Església, però sense preocupar-se que l'Evangeli tingui una real inserció» en les necessitats de la gent. Es tracta de «una tremenda corrupció amb aparença de bé... Déu ens deslliuri d'una Església mundana sota vestidures espirituals o pastorals!».

Augment del paper dels laics, dones i joves

El Sant Pare fa una crida a les comunitats eclesials a no caure en enveges ni en gelosies. «Dins el Poble de Déu i en les diferents comunitats, quantes guerres!» «A qui anirem a evangelitzar amb aquests comportaments?» Subratlla la necessitat de fer créixer la responsabilitat dels laics, mantinguts «al marge de les decisions» arran d'un excessiu clericalisme. Afirmar que «encara és necessari ampliar els espais per a una presència femenina més incisiva a l'Església», en particular «en els diversos llocs on es prenen les deci-

sions importants». «Les reivindicacions dels legítims drets de les dones... no es poden eludir superficialment.» Els joves han de tenir «un protagonisme major». Enfront de l'escassetat de vocacions en alguns llocs, afirma que «no es poden omplir els seminaris amb qualsevol tipus de motivacions».

La importància de l'homilia

S'atura «amb certa meticulositat en l'homilia». L'homilia «ha de ser breu i evitar assemblar-se a una xerrada o a una classe», ha de saber dir «paraules que facin abrusar els cors», fugint de «una predicació purament moralista o adoctrinadora». Subratlla la importància de la preparació: «Un predicador que no es prepara no és "espiritual"; és deshonest i irresponsable.» «Una bona homilia... ha de contenir una idea, un sentiment, una imatge.» La predicació ha de ser positiva... L'anunci mateix de l'Evangeli ha de tenir característiques positives: «proximitat, obertura al diàleg, paciència, acolliment cordial que no condemna».

Denúncia radical del sistema econòmic

Parlant dels reptes del món contemporani, el Papa denuncia el sistema econòmic actual: «és injust en la seva arrel». «Aquesta economia mata» perquè hi predomina «la llei del més fort». «Els exclosos no són tan sols "explotats" sinó deixalles, "sobrants",» Vivim en una «nova tirania invisible, de vegades virtual», d'un «mercado divinitzat», on imperen la «especulació financera, una corrupció ramificada i una evasió fiscal egoista». Denuncia els «atacs a la llibertat religiosa» i «les noves situacions de persecució als cristians... En molts llocs es tracta més aviat d'una difusa indiferència relativista». La família —prossegueix el Papa— «passa per una crisi cultural profunda». Insistent en «l'aportació indispensable del matrimoni a la societat», subratlla que «l'individualisme postmodern i globalitzat afavoreix un estil de vida que... desnaturalitza els vincles familiars».

L'opció pels pobres

El papa Francesc cita Joan Pau II quan afirma que l'Església «no pot ni deu quedar-se al marge en la lluita per la justícia». «Per a l'Església l'opció pels pobres és una categoria teològica» abans que sociològica. «Per això vull una Església pobra per als pobres. Ells tenen molt per ensenyar-nos.» «Mentre no es resol-

guin radicalment els problemes dels pobres... no es resol·dran els problemes del món.» Després, un advertiment: «Qualsevol comunitat de l'Església que s'oblidi dels pobres «correrà el risc de la dissolució». Convida a tenir cura dels més febles: «els sense-sostre, els toxicodependents, els refugiats, els pobles indígenes, els ancians cada vegada més sols i abandonats» i els migrants, per als quals exhorta els països «a una generosa obertura». Parla de les víctimes del tràfic de persones i de noves formes d'esclavitud: «A les nostres ciutats està instal·lat aquest crim mafiós i aberrant, i molts tenen les mans tacades de sang a causa de la complicitat còmoda i muda.» «Doblement pobres són les dones que sofreixen situacions d'exclusió, maltractament i violència.» «Entre aquests febles, que l'Església vol cuidar amb predilecció, hi ha «els infants que han de néixer, que són els més indefensos i innocents de tots, als quals avui es vol negar la seva dignitat humana.» «No ha d'esperar-se que l'Església canviï la seva postura sobre aquesta qüestió... No és progressista pretendre resoldre els problemes eliminant una vida humana.»

Clam a l'islam

«L'evangelització —continua el Papa— també implica un camí de diàleg» que obre l'Església a col·laborar amb totes les realitats polítiques, socials, religioses i culturals. L'ecumenisme és «un camí ineludible de l'evangelització». És important l'enriquiment recíproc: «Quantes coses podem aprendre uns d'uns altres!» En relació a l'islam, el Sant Pare «humilment» que els països de tradició islàmica assegurin la llibertat religiosa als cristians, també «tenint en compte la llibertat de què els creients de l'islam gaudeixen en els països occidentals!».

El pelegrinatge diocesà a Terra Santa a les acaballes de l'Any de la Fe (I) | Mn. Joan Casas

Érem setanta-cinc pelegrins presidits pel nostre bisbe Romà. Fou una setmana admirable. Sempre és difícil de transmetre les vivències fortes amb paraules de cada dia. Optem per unes llambregades del núvol infinit de la nostra fe.

ploren... els humils... els misericordiosos.» Lloc únic. Escollit pel qui un dia dirà: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida.» Quin sol més bonic que hi feia. Sempre hi ha sol. «Sol que ve del cel per il·luminar els qui viuen a la fosca i a les ombres de la mort.»

Natzaret

«Aquí el Verb es va fer carn.» Aquest fou el lloc escollit per Déu per a entrar en el nostre món. En una casa humil. En el si d'una noia humil. En el si de Maria, Verge Immaculada. Ens unim al sentiment de la Mare de tots que ens concep. «Faci's en mi segons la teva paraula.» Aquí començà la nova creació. Podem esperar un cel nou i una terra nova. Gràcies, Senyor. Gràcies, Maria. Eucaristia a Natzaret. Gràcies, Josep. Home just. Reberes a casa teva el misteri salvador de l'univers. La teva casa d'artesà humil la contenia la nostra Sagrada Família de Gaudí. Gràcies, Gaudí, per honorar el nostre poble català. Sermó fervorós. Algunes llàgrimes.

Mont de les Benaurances

Missa després de travessar els Ilac de Generaset. Emocionant moment de parada de motors. Escoltem la paraula de Jesús. Silenci. Sentim el ressò de la veu del Mestre que, aquí, s'estrenà. Amb paràboles del Regne. D'un Regne que aquest Ilac no podia contenir. Lloc de miracles. Primavera en la foscor del nostre món. «Confiança», digué calmant la tempesta. «Soc jo, no tingueu por.» Un Ilac que és lloc d'èxode permanent. Cap al país de la felicitat. «Feliços els pobres... els qui

Muntanya del Tabor

Hi arribarem cap al tard, a la posta del sol. Com si ens trobéssim sobre Galilea. Sobre el món. Entre el cel i la terra. Jesús transfigurat. Escoltem l'evangelista Mateu mentre mirem els mosaics bizantins. Oh si hi poguéssim fer les tres tendes! Els nigerians que ens segueixen ocupen el lloc i s'estiren a terra. Comencen a resar tots a l'hora amb veu alta... I resen i resen. És com la fressa de l'aigua d'una cascada. Em paro i escolto. Voldria emportar-me l'escena però ja no hi ha prou llum. Tampoc no cal. El que està passant és intransferible. A poc a poc em vaig allunyant de l'aigua sorollosa. Deixo l'Àfrica que es plany esperant la Transfiguració.

Jordà de Jericó

Renovem les promeses del baptisme. Hi ha tot una multitud de neocatecumenals de Veneçuela. Com Jesús, fem cua per arribar a l'aigua. Refem l'experiència de la humanitat pecadora. Joan, el Baptista, que ja té la gola ronca de cridar «convertiu-vos...». Ens endinsem en ple desert. Jesús també dirà: «Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.» S'acaba l'Any de la Fe. Encara continuarem ofegant la veu dels profetes? Què esperem?

Mossèn Valens ens ha deixat

Mn. Valens Bisabwimana va néixer a Nyakiliba-Rubavu (Ruanda) el dia 5 d'abril de 1968. Dels seus pares, Maties i Emiliana, va rebre una educació cristiana que marcà el seu camí i la seva vocació sacerdotal. De fet,

quan va néixer, ja la seva germana gran, sor Valens, feia temps que havia professat en la Congregació ruandesa de les Abenebikira. D'aquí li vingué, a ell, el seu nom de pila «Valens», que, de fet, era el nom de religió de la seva germana. En la Ruanda de llavors, no era costum donar més d'un nom a un infant en el moment del seu bateig. Tanmateix, els seus pares li van posar dos noms més: Apollinaire i Vicenç Ferrer. Aquest últim s'explica pel dia del seu naixement, que coincideix amb la festa d'aquest sant valencià. Apollinaire, en canvi, té una llarga història. La seva mare era molt devota i activa en el moviment d'Acció Catòlica, la Legio Mariae. El seu consiliari diocesà, Mn. Apollinaire Rwagama, era popular per la seva gran pietat mariana. D'aquí vingué la inspiració de posar també al jove Bisabwimana el nom programàtic d'Apollinaire.

Com era d'esperar, el jove Valens va entrar al Seminari Menor Sant Pius X, en 1983. En 1989 va ingressar al Seminari Major Sant Carles Borromeu de Nyakibanda. Va ser ordenat prevere l'any 1999 a la catedral de Nyundo. Després de treballar pastoralment a la seva diòcesi, l'any 2010 es va traslladar al bisbat de Vic, on exercé el seu ministeri presbiteral com a vicari a les parròquies de Santa Eugènia de Berga, Sant Genís de Taradell, Santa Maria de Seva, Sant Martí del Brull, Sant Cristòfol de la Castanya i Sant Cebrià de la Móra; i com a rector a les parròquies de Sant Miquel de Balenyà i Sant Jaume de Viladriver. En morir era rector de Sant Pere de Torelló, Sant Vicenç de Torelló i Sant Andreu de la Vola, com també capellà de l'església de Santa Maria de la colònia de Borgonyà.

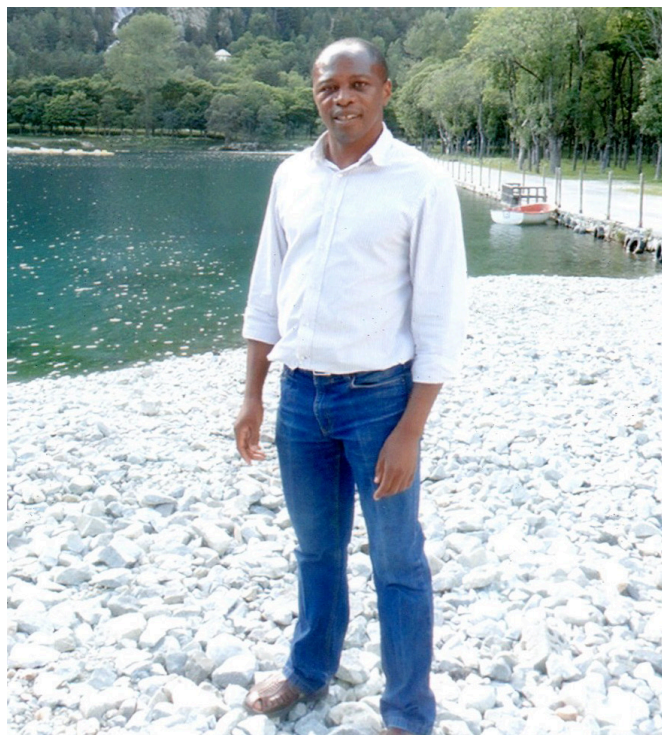
Els qui hem tractat de prop mossèn Valens guardarem sempre el record del seu somriure, que transmetia joia i esperança. Tanmateix, els qui no coneixen els detalls de la seva vida personal i familiar, difícilment poden sospitar fins a quin punt la seva alegria era fruit d'una superació de molts proves, gràcies a la seva fe.

Ja en 1995, poc temps després del genocidi ruandès, va desaparèixer misteriosament el seu germà gran, Nicolas. Desaparèixer, en el context de llavors, és més aviat un eufemisme per no dir «assassinat en el secret absolut». Dos anys després, quan la família intentava refer-se d'aquest patiment, la seva germana, sor Valens, va ser assassinada a plena llum del dia davant el Seminari Sant Pius X, on, uns anys abans, estudiava el seu germà petit. La seva tasca de responsable de l'hospital de Nyundo no va ser pas causa aliena al seu assassinat. Mossèn Valens va patir persecució i presó, però la seva alegria cristiana no es va pas esvaïr.

No és habitual recordar un germà pels seus patiments, però val la pena aquest testimoniatge engrescador. A través del seu recorregut, hem comprovat la força de l'evangelí i fins on l'esperança cristiana pot ser font d'alegria, més enllà de moltes adversitats. Els seus dos últims anys, mossèn Valens acostumava a repetir que eren un regal, i ho donava tot. Així expressava que la vida es conserva com més es comparteix. Va morir a Girona el proppassat dia 12 de novembre a l'edat de quaranta-cinc anys. Malgrat la seva absència física, la seva alegria cristiana i la seva generositat continuaran empenyent pels camins de la vida i de l'esperança els qui l'hem tractat com a germà mentre caminava per aquest món que passa.

Requiescat in pace!

Mn. Jean Hakolimana (Santpedor)

Lev Tolstoi, un home religiós | Ester Busquets i Alibés

Lev Tolstoi (Iàsnaia Polaina, 1828 – Àstapovo, 1910) es considera, juntament amb Fiódor Dostoievski, un dels escriptors més importants de la segona meitat del segle XIX i un dels novel·listes més excepcionals de tots els temps. Tolstoi és conegut sobretot per les seves tres grans novel·les: *Guerra i pau*, *Anna Karènia* i *Resurrecció*. Però més enllà del seu èxit com a novel·lista Tolstoi és un home profundament religiós.

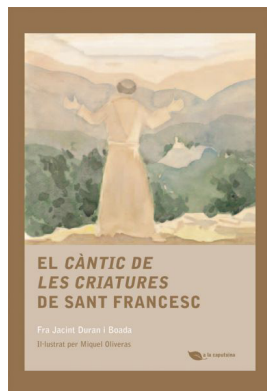
Quan Tolstoi ja era un escriptor reconegut i havia arribat al punt més àlgid de la seva carrera literària va patir una forta crisi existencial, perquè no trobava sentit a la seva vida. Tanmateix, un cop superada aquesta forta crisi de «baixada als inferns», Tolstoi es va convertir en el que alguns estudiosos de l'autor anomenen «un home nou», preocupat, sobretot, des de llavors, per millorar les condicions injustes dels treballadors i camperols russos i denunciar els abusos dels poders públics. En l'«home nou» també hi ha una conversió de caràcter religiós, un retorn a la fe cristiana. I aquest acostament a la fe és el que, segons ell, donarà realment sentit a la seva vida.

Tolstoi, en el seu llibre titulat *Confessió*, es pregunta: «Com és que tanta gent pot viure sense conèixer el sentit vertader de la seva vida?» I respon, seguint el missatge evangèlic, que l'orgull, l'afany de

riqueses, la recerca del plaer... aparten del sentit profund de l'existència. Ell és feliç, perquè, afirmant en el seu interior l'existència de Déu, sent la certesa del sentit de la vida. Per això en la mateixa obra escriu: «La fe és el coneixement del sentit de la vida humana, a conseqüència del qual l'home no es destrueix, sinó que viu. La fe és la força de la vida. Si l'home viu, és perquè creu en alguna cosa. Si no cregués que ha de viure per alguna cosa, no viuria [...]. Sense fe no es pot viure.»

L'escriptor rus sent una admiració extraordinària per la figura del Crist. Per això en la seva obra hi ha moltes referències evangèliques. Jesús posa en el centre de la seva predicació i de la seva vida l'Amor amb majúscula. Tolstoi també és un profeta de l'amor, sense amor no hi ha vida ni felicitat. Així ho llegim en el seu *Diari personal*: «Només ens és donada una forma de felicitat del tot inalienable, la de l'amor. N'hi ha prou d'estimar i tot és alegria: el cel, els arbres, un mateix... I, no obstant això, la gent cerca la felicitat pertot arreu menys en l'amor. I és precisament aquesta forma errònia de recerca de la felicitat en la riquesa, en el poder, en la fama o en un amor excloent la que no solament no ens dóna la felicitat sinó que en la treu del tot.» Un bon text per a no distreure'ns, com a cristians, en la preparació d'aquest Nadal.

Llibres | El càntic de les criatures de sant Francesc

Autor: Fra Jacint Duran. Editorial Mediterrània.

Escrit per fra Jacint Duran i Boada, amb il·lustracions de Miquel Oliveras, el llibre narra com en sant Francesc d'Assís hi ha un trencament amb la natura idealitzada tal com la vivia la gent del seu temps. Vuit segles després del pas de sant Francesc per les nostres terres, redescobrim en aquest nou llibre de la col·lecció *A la caputxina* el llegat que els franciscans en general i els caputxins en particular han sabut conservar i difondre fins als nostres dies. En *El càntic de les criatures*, Francesc se situa no per sobre de la natura, sinó al costat, amb ella, com un germà més del sol, la lluna, l'aigua o la mort. El llibre inclou una dotzena d'il·lustracions de Miquel Oliveras basades en les paraules de sant Francesc.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60